

Τὸ Μυστικὸ τῆς Θεατρίας τῶν κ. Βιδάλη καὶ Κουκούλα δὲν εἶναι ἔργο βέβαια γιὰ τὸ ὅποιο μπορεῖ νὰ γραφτεῖ κριτικῆ. Τὸ λιμπρέτο εἶναι ξένο καὶ ὄχι σπουδαῖο. Ἔτσι ὁ κ. Κουκούλας ἀπαλλάσσεται τῆς εὐθύνης. Ὅσο γιὰ τὴ μουσικῆ, εἶναι νοικοκυρεμένη, καλὰ τοποθετημένα τὰ πράγματα ἀλλὰ ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ θυμίζει παλιὰς μουσικῆς ἀναμνήσεις τῶν θεατῶν. Ἐν τούτοις εἶναι καλὴ μουσικῆ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν διαφορετικὴ ἀφοῦ γιὰ τὴ δημιουργίαν τῆς συνεργάστηκα φιλοτίμως ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Βιδάλη ὅλοι οἱ ἐνδοξοὶ μουσικοὶ δύο γενεῶν, ἡμέτεροι καὶ ξένοι. Ἡ ἠθοποιία; Γιὰ τοὺς ἠθοποιούς τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέττας θὰ εἶχῃ νὰ παρατηρήσει κανεὶς ὅτι δὲν ξέρουν στοιχειωδῶς νὰ μιλήσουν. Δὲν μποροῦν νὰ ποῦν δυὸ κουβέντες πρὸς ὅς οὔτε ὅπως θὰ τίς ἔλεγε ὁ κοινότερος ἀνθρωπῶκος. Ὅσο γιὰ φωνῆς ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων οἱ ἑλληνικῆς ὀπερέττες ἂν δὲν καιόρθωσαν τίποτε ἄλλο, ἀπέδειξαν πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μουσικὸ θέατρο καὶ ὅταν οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ξέρουν νὰ μιλήσουν καὶ δὲν ἔχουν φωνὴ γιὰ νὰ τραγουδήσουν. Ἀπὸ ἀπόψεως ἠθοποιίας ὄσα ἀληθινὰ στάθησαν ὁ κ. Τριχῆς καὶ ἡ δνὶς Χαντῆ, μὲ τὴν παρατήρησιν γιὰ τὴν τελευταία ὅτι ἀφοῦ δὲν ἔχει ἰδέαν χοροῦ εἶναι περιττὸ νὰ κλωτσάει.